

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României**MIRKO, MILE****Farmacia Domnului: alimente și plante dăruite omului / Mile Mirko**

Brașov: Librarius Publishing, 2024

ISBN 978-606-95110-8-4

615

633

© 2024, Librarius Publishing

E-mail: office@librarius.rowww.librarius.ro

Toate drepturile rezervate. Nicio parte a acestei lucrări nu poate fi reprodusă sau transmisă sub nicio formă și prin niciun mijloc, electronic sau mecanic, inclusiv prin fotocopiere, înregistrare sau prin orice sistem de stocare și accesare a datelor, fără permisiunea Librarius Publishing.

Orice nerespectare a acestor prevederi conduce în mod automat la răspunderea penală față de legile naționale și internaționale privind proprietatea intelectuală.

Mile Mirko

FARMACIA DOMNULUI
alimente și plante dăruite omuluiLibrarius Publishing
BRAȘOV, 2024

CUPRINS

Introducere.....	9
Capitolul I	
Herbalism.....	13
Capitolul II	
Herbalismul dacic.....	15
Capitolul III	
Herbalismul de ieri, fitoterapia de azi.....	19
Capitolul IV	
Medicina modernă vs Herbalism.....	24
Capitolul V	
„Signatura Rerum”	
(Semnătura Tuturor Lucrurilor).....	33
Capitolul VI	
Ghid practic „Signatura Rerum”.....	49

Sistemul sanguin, inima și sângele.....	49
Roșiile.....	50
Strugurii.....	52
Traheea.....	58
Trestia de zahăr.....	59
Bronhiile.....	61
Prazul.....	62
Usturoiul.....	65
Tendoanele, ligamentele și articulațiile.....	71
Pecetea lui Solomon.....	72
Alopecia.....	74
Coadă calului.....	74
Turtița-mare.....	77
Pielea.....	79
Lumânărica.....	80
Podbalul.....	81
Brusturele.....	82
Tătăneasa.....	84
Tumorile.....	87
Conopida.....	87
Varza.....	92
Urechea umană.....	97
Ciupercile.....	98
Stomacul uman.....	105
Ghimbirul.....	106
Ochiul uman.....	111
Morcovii.....	112
Euphrasia.....	114
Mușetelul.....	116
Organele sexuale masculine.....	118
Banana.....	119

Castravetele.....	122
Dovlecelul.....	125
Moluștele comestibile.....	131
Arahidele.....	135
Smochinele.....	138
Creierul sau encefalul.....	143
Nucile.....	144
Oasele.....	148
Țelina.....	148
Bok choy.....	155
Rubarba.....	157
Rinichii.....	162
Fasolea.....	163
Uterul și colul uterin.....	167
Vinetele.....	168
Perele.....	171
Avocado.....	176
Pancreasul uman.....	180
Cartofii dulci.....	180
Ovarele.....	185
Măslinile.....	185
Sânul și glandele mamare.....	190
Grepfrutul.....	191
Portocalele.....	195
Celulele corpului.....	201
Ceapa.....	202
Ginsengul.....	207
Piatra de colesterol.....	212
Fisticul.....	212

timpului, atenționându-vă că și acestea, în parte, au evoluat, în condițiile în care structura organismului uman, cu prea mici schimbări, a rămas cam aceeași.

Eficacitatea remediilor naturale oferite de către natură și prezentate destul de succint în paginile acestui volum nu poate fi astfel pusă la îndoială.

Mulțimea de remedii fiind impresionantă, dat fiind spațiul limitat de care dispunem, am fost constrânși să ne rezumăm doar la câteva dintre acestea, subliniind că aceste remedii nu sunt o pură născocire, ci izvorâte dintr-o ordine a lucrurilor deloc întâmplătoare, prin care majoritatea organelor ce alcătuiesc corpul nostru au un corespondent analogic în natura înconjurătoare... așa cum o să puteți descoperi în cuprinsul lucrării de față.

Încheiem cu speranța să vă fi fost de ajutor în a vă edifica asupra beneficiilor oferite de natură, din păcate ignorate în ultimul timp în favoarea exclusivă a tratamentelor alopate, în principal prin lipsa mediatizării și susținerii în mod egal a celor două, oferindu-vă posibilitatea de a alege singuri ce este mai benefic pentru fiecare în parte.

Capitolul I

Herbalism

Precizând de la bun început că practicantii de Herbalism sunt acele persoane a căror viață, credință și activitate sunt dedicate utilizării medicamentelor din plante, inclusiv sub aspect economic,

Herbalismul (herbology) este, practic, la modul concret, medicina tradițională, cu începuturi atestate arheologic începând cu Epoca Paleoliticului, în urmă cu aproximativ 60 000 de ani, primele dovezi scrise ale utilizării plantelor ca medicament datând de peste 5 000 ani, din epoca sumerienilor, care au lăsat posterității primele liste de plante-medicament.

Nu au fost însă singurii, mai multe culturi antice importante fiind preocupate de utilizările medicale ale plantelor:

- în papirusuri medicale egiptene, aflate în morminte, au fost descrise mai multe plante de leac, ba chiar, în cazuri rare, fiind găsite borcane medicale care conțin urme de plante;

- chiar dacă doar câteva fragmente din aceste lucrări au supraviețuit intacte, cele mai vechi dovezi atestate din vremea grecilor sunt cele lăsate de Diocles de Carystus, scrise în secolul al III-lea î.Hr. și de Krateuas, din secolul I î.Hr., fiind de remarcat nu doar suprapunerea listei plantelor grecilor cu mare parte a listelor egiptene, ci și apariția altora anterior necunoscute (sau doar neatestare prin înscrisuri);

- semințe, cel mai probabil utilizate ca medicamente, au fost găsite în siturile arheologice din Epoca Bronzului în China, datând din epoca dinastiei Shang, peste 100 dintre cele 224 de medicamente menționate în *Huangdi Neijing* (un text medical chinezesc timpuriu) fiind plante;

- plantele au fost frecvent utilizate în medicină în India antică, în principal pentru boli al căror tratament a fost dieta; încât guvernul a creat separat un departament Ayush – în cadrul Ministerului Sănătății și Familiei –, fiind de subliniat că medicina ayurvedică presupune formule destul de complexe, cu 30 sau chiar mai multe ingrediente.

Capitolul II

Herbalismul dacic

Pedanius Dioscorides (n. cca 40 la Anazarbus în Sicilia, din Asia Mică, d. cca 90), medic, farmacolog, chirurg și botanist grec, care a trăit la Roma în timpul împăratului Nero, precursor al tuturor farmacopeilor moderne, a scris o carte în cinci volume, *De Materia Medica*, considerată a fi unul dintre cele mai însemnate atlase botanice din istorie; importanța acestei cărți, în ceea ce ne privește, constând și în înregistrarea a numeroase nume de plante și în alte limbi decât greaca și latina, regăsind în paginile sale și menționarea unor denumiri de plante medicinale în limba dacă.

Dimiter Decev (1877–1958), istoric, epigrafist, arheolog și lingvist bulgar, specialist reputat în problemele limbii, istoriei și religiei trace (*Limba tracilor, Izvoare antice ale istoriei și geografiei Traciei și Macedoniei*), consemnează statistic: „Dintre cele 40 de nume dacice care apar în listele de sinonime ale lui Dioscoride,

8 (adică 20%) sunt latine (*aprus, cercer, curionnecum, lax, petrina, polpum, rutastra și chordela*), 5 (12,5%) sunt grecești (*crustane, ormea, sciare, phityphtela și zuuster*) și 27 (67,5%) sunt daco-trace (*anarsexe, blis, boudathla, gonoleta, dacina, dielleina/dieleia, diesema, duodela, dyn, caropithla, dinuboila, coala, coicolida/coicodila, cotiata, mantia, mizela, olma, priadila, prodiorna, propedila, rathibida, salia, seba, sicunux, teudila, tulbela/tulla și zena*).

O altă lucrare antică de medicină – care menționează numeroase plante sub denumirea lor dacică, păstrată în limba latină, căreia în lipsa titlului original i s-au atribuit denumirile *De medicaminibus herbarum*, *De herbarum virtutibus* sau *Herbarius* – îi aparține cel mai probabil lui Apuleius Platonicus sau Barbarus (care nu trebuie confundat cu Apuleius a Madaura, poet roman și filosof al secolului al II-lea, precum o face Coloman Vaczy, care înclină să creadă că el ar fi Lucius Apuleius Madaurensis, autorul *Apologiei* și al *Metamorfozelor*).

Dacă datarea este corectă, la sfârșitul secolului al II-lea, adică la aproximativ un secol după ce Dioscoride scrisese lucrarea sa, numele dacice de plante este foarte posibil să fi fost adunate chiar de pe teritoriul Daciei Traiane.

Deși lucrarea a ajuns la noi scrisă neglijent – cu ortografia adesea stălcită și cu greșeli de copiere, precum și a faptului că transcrierea numelor de plante din limba dacă prin literele alfabetului grecesc sau prin literele alfabetului latin nu pare a fi o redare corectă a unora dintre fonemele limbii dace –, listele lui Apuleius Platonicus sau Barbarus sunt de menționat, căci acestea conțin 9

denumiri latine (*absentium rusticum, abiana, amolusta, aurumetti, bitumen, chordela, lax, torsoria și uaticina*), 8 grecești (*crustane, dracontos, eurupillene, parithia, peripomasta, sciare, scimpeax și syreon*) și 15 daco-trace (*adila, apropiata, budalla, caecolida, dielina, diesapter, dinubula, diodela, discopela, mantia, olma, propedila, taudila, tirsozila și usazila*).

Alexandru Papadopol-Calimah (n. 15 ianuarie 1833, Tecuci, județul Galați-d. 18 iunie 1898, Tecuci) – istoric, publicist și om politic român, ministru de Externe și ministru al Cultelor și Instrucțiunii Publice, membru al Societății Academice Române – fost membru și vicepreședinte al Academiei Române – remarcă unele asemănări ale numelor dacice de plante cu cele folosite de poporul român, sub rezerva propriei sale opinii, și dă următoarele exemple:

- *tura* sau *turitia, turice, turitia-mare* pentru dacicul *tura*;
- *iedera* pentru dacicul *edera*;
- *rostopasca, rostopaste* și *crusta* pentru dacicul *crustana*;
- *tulpiniu, tulpinu, tulikina, știru-mic, știru-roșu* și *torsura* pentru dacicele *tulpila, stirfozila* și *storsura*;
- *mazăre, mazăroi* pentru dacicul *mozula*;
- *sialia, salbia, jalea, jalea-de-câmp* pentru dacicul *salie*;
- *ulmul, ulmarea* pentru dacicul *olma*;
- *cicuta* pentru dacicele *colida, cycolida* și *cocalida*;
- *tatârca* pentru dacicul *tutastra*.

Remarcabil este faptul că între cuvintele din limba română actuală, a căror origine dacică este recunoscută

ca fiind foarte probabilă sau chiar sigură, se găsesc, cu o pondere apreciabilă, nume de plante, mulțumindu-ne a da doar trei exemple de asemănări:

– riborasta (dacă) și rabarbă (română, DEX).

Riborasta (din limba dacilor) se traduce de regulă prin cuvântul brusture, printre multele identități (varietăți) ale sale fiind și rabarba sălbatică.

– caropithla, karopithla (dacă) cu denumirea populară petală.

– skiare (din limba dacilor) se traduce prin scai (română, DEX), cuvântul „scai” fiind inclus de Sorin Paliga în *Lexiconul elementelor autohtone* (traco-dace).

Conform atestărilor unor istorici medievali, printre care se găsește și Iordanes, istoric got romanizat, originar din Moesia (mijlocul secolului al VI-lea), dacii erau buni cunoscători ai plantelor medicinale, această cunoaștere fiind asociată cultului lor religios.

Lucius Annaeus Seneca – fiul lui Seneca cel Bătrân (n. 55 î.Hr.–d. 41 d.Hr.), cunoscut mai simplu ca Seneca sau Seneca cel Tânăr (n. cca. 4 î.Hr.–d. 65 d.Hr.) filosof stoic roman, preceptor al împăratului Nero, ce a ocupat și funcții în administrația Imperiului – confirmă *herbalismul dac*, menționând că are cunoștință și el despre acele ierburi care cresc la Dunăre, *ierburi ale căror rădăcini strivite distilează ucigătoare sucuri și servesc magiei fioroase a Medeei*.

Capitolul III

Herbalismul de ieri, Fitoterapia de azi

Fitoterapia (phyton = plantă + therapea = tratament) este în fapt aceeași știință străveche a Herbalismului, care folosește, de asemenea, plantele medicinale, numite și oficinale, în scopul vindecării, infatuându-se că odată cu descoperirile științifice ale secolului XX s-au pus bazele teraputicii cu plante pe baze științifice, luându-se în studiu principiile active din vegetale.

Foarte frumos spus, dar, în realitate, analizele chimice și testele clinice au confirmat, în proporție de peste 80%, proprietățile farmacodinamice ale plantelor, întocmai cum erau prescrise de către „empirica” medicină populară, fitoterapia respectă regulile originare, valorificând materialul vegetal fără a extrage selectiv anumite substanțe sau principii din țesuturile plantelor, așa cum fac alte științe care valorifică vegetalele, ca farmaceutica sau aromoterapia, aceasta din urmă fiind de drept tot o „empirică” știință străveche.

Uzul plantelor medicinale poate să fie în stare proaspătă sau uscată, sub formă de ceaiuri, sucuri, vinuri și, de regulă, diluate, și extracte (de plante), uneori chiar și ca preparate culinare principale ori adaosuri ale